

Sygn. akt I ACa 1040/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Roman Sugier
Sędziowie :	SA Zofia Kawińska-Szwed SO del. Ewa Solecka (spr.)
Protokolant :	Magdalena Bezak

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa B. R.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę i ustalenie

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 11 września 2014 r., sygn. akt I C 890/12

I. zmienia zaskarżony wyrok:

- 1) w punkcie 1. o tyle, że zasądzoną nim kwotę 100.000 złotych obniża do 85.000 (osiemdziesięciu pięciu tysięcy) złotych,
- 2) w punkcie 2. o tyle, że zasądzona nim skapitalizowaną rentę w kwocie 2.845 złotych obniża do 2.414,37 (dwa tysiące czterysta czternaście i 37/100) złotych,
- 3) w punkcie 3. o tyle, że zasądzoną nim rentę w wysokości 150 złotych miesięcznie oraz kwoty 150 złotych od których zasądzone zostały odsetki w podpunktach a) – n) obniża do kwot po 131,25 (sto trzydzieści jeden i 25/100) złotych,
- 4) w punkcie 4. o tyle, że zasądzoną nim rentę w wysokości 296 złotych miesięcznie oraz kwoty 296 złotych od których zasądzone zostały odsetki w podpunktach a) – n) obniża do kwot po 258,97 (dwieście pięćdziesiąt osiem i 97/100) złotych,

5) w punkcie 7. o tyle, że kwotę 11.335,76 podwyższa do 12.309,93 (dwanaście tysięcy trzysta dziewięć i 93/100) złotych, a kwotę 6.376,37 obniża do 5.402,19 (pięć tysięcy czterysta dwa i 19/100) złotych;

II. oddała apelację w pozostałej części;

III. wzajemnie znosi koszty postępowania apelacyjnego.

IACa 1040/14

UZASADNIENIE

Powódka B. R. (poprzednio G.) domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W.:

1. kwoty 280.000,00zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 180.000,00zł od dnia 28 lutego 2012r. i od kwoty 100.000,00zł od dnia wytoczenia powództwa;

2. kwoty 5.093,75zł z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa tytułem skapitalizowanej renty uzupełniającej z tytułu opieki osób trzecich za okres od 19 sierpnia 2011r. do 30 kwietnia 2012r.;

3. kwoty 250,00zł miesięcznie płatnej z góry do dnia 1 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia począwszy od 1 maja 2012r. tytułem bieżącej renty uzupełniającej za zwiększone potrzeby z tytułu opieki osób trzecich;

4. kwoty 1.111,86zł miesięcznie płatnej z góry do 1 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia począwszy od 1 maja 2012r. tytułem bieżącej renty z tytułu utraconych możliwości zarobkowych i szans powodzenia na przyszłość. Nadto domagała się ustalenia odpowiedzialności na przyszłość za skutki wypadku, jakiemu uległa w dniu 19 sierpnia 2011r. oraz zasądzenia kosztów procesu.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwotę 100.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 6 maja 2012r.;

2. zasądził od pozwanego na rzecz powódki skapitalizowaną rentę z tytułu opieki osób trzecich za okres od 19 sierpnia 2011r. do 30 kwietnia 2012r. w kwocie 2.845 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu;

3. zasądził od pozwanego na rzecz powódki rentę w wysokości 150 złotych miesięcznie z tytułu opieki osób trzecich za okres od 1 maja 2012r. do 30 czerwca 2013r. z ustawowymi odsetkami:

a) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc maj 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,

b) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc czerwiec 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,

c) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc lipiec 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,

d) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc sierpień 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,

e) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc wrzesień 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,

f) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc październik 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,

g) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc listopad 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,

- h) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc grudzień 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,
- i) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc styczeń 2013r. od dnia 2 stycznia 2013r.,
- j) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc luty 2013r. od dnia 2 lutego 2013r.,
- k) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc marzec 2013r. od dnia 2 marca 2013r.,
- l) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc kwiecień 2013r. od dnia 2 kwietnia 2013r.,
- m) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc maj 2013r. od dnia 2 maja 2013r.,
- n) od kwoty 150 złotych tytułem renty za miesiąc czerwiec 2013r. od dnia 2 czerwca 2013r.;

4. zasądza od pozwanego na rzecz powódki rentę w wysokości 296 złotych miesięcznie z tytułu utraconych możliwości zarobkowych za okres od 1 maja 2012r. do 30 kwietnia 2013r. z ustawowymi odsetkami:

- a) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc maj 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,
- b) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc czerwiec 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,
- c) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc lipiec 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,
- d) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc sierpień 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,
- e) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc wrzesień 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,
- f) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc październik 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,
- g) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc listopad 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,
- h) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc grudzień 2012r. od dnia 1 stycznia 2013r.,
- i) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc styczeń 2013r. od dnia 2 stycznia 2013r.,
- j) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc luty 2013r. od dnia 2 lutego 2013r.,
- k) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc marzec 2013r. od dnia 2 marca 2013r.,
- l) od kwoty 296 złotych tytułem renty za miesiąc kwiecień 2013r. od dnia 2 kwietnia 2013r.;

5. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

6. zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu;

7. nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach tytułem kosztów sądowych od uiszczenia, których powódka był zwolniona:

- a) od powódki z zasądzzonego roszczenia kwotę 11.335,76zł,
- b) od pozwanego kwotę 6.376,37zł.

Rozstrzygnięcie powyższe Sąd oparł na następujących ustaleniach i zważeniach (w zakresie istotnym z uwagi na zakres zaskarżenia):

W dniu (...) w D. doszło do wypadku drogowego, kierujący samochodem osobowym marki F. (...) R. B. będąc w stanie nietrzeźwości 2,58‰, wyjeżdżając z terenu stacji paliw nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu samochodowi

marki A. (...) doprowadzając do zderzenia pojazdów. Kierowca samochodu R. B. zmarł w wyniku doznanych obrażeń ciała. Samochodem podróżowała także powódka B. R., G. R. oraz K. B.. Śledztwo prowadzone w sprawie wypadku drogowego oraz kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości zostało umorzone postanowieniem wydanym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ś. w dniu 30 grudnia 2011r. wobec śmierci osoby podejrzewanej o spowodowanie wypadku. R. B. w dacie wypadku nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi, a to wobec orzeczonego na okres pięciu lat zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 18 maja 2009r., sygn. akt VIIK 749/08. W toku prowadzonego śledztwa przesłuchano szereg świadków, w tym D. J. - pracownika stacji paliw w D., w okolicy której doszło do wypadku, z zeznań tej osoby wynikało, że słyszał odgłos wjeżdżającego na stację samochodu z zaciągniętym hamulcem ręcznym i kręcenia tzw. „ósemek”. Powódka oraz G. R. nie pamiętali okoliczności wypadku. Powódka pamięta jedynie, że wsiadała do samochodu za domem, a prawdopodobnie w samochodzie znajdował się już G. R. jej ówczesny chłopak.

W wyniku wypadku powódka B. R. doznała licznych obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, stłuczenia płuc, krwiaków jamy opłucnej, wyłamania okna kostnego po lewej stronie żeber III, IV, V, VII, i VIII, złamania miednicy, złamania prawej łopatki, złamania II kości lewego śródreżca. Po zakończeniu hospitalizacji powódka kontynuowała leczenie i rehabilitację w poradniach specjalistycznych. W dniu 20 lutego 2012r. Miejski Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w R. orzekł o zaliczeniu powódki do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wskazano w nim, że powódka jest niezdolna do pracy, wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, pomocnicze ułatwiające funkcjonowanie, wymaga okresowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Powódka w okresie od 1 marca 2012r. do 30 kwietnia 2013r. powódka otrzymywała rentę socjalną w wysokości 588,89zł netto miesięcznie. W okresie od 1 stycznia 2012r. do 28 lutego 2012r. powódka otrzymywała także zasiłek pielęgnacyjny z tytułu niepełnosprawności w wysokości 153 zł miesięcznie. Od czerwca 2013r. powódka pozostaje na utrzymaniu męża, związek małżeński zawarła we wrześniu 2013r.

Pozwany przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia 40.000 zł.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka G. R. oraz powódki w zakresie w jakim dotyczyły one faktów bezpośrednio poprzedzających zdarzenie wywołujące szkodę, a mianowicie braku świadomości o stanie nietrzeźwości kierowcy oraz niezauważenia jakichkolwiek niepokojących zachowań w czasie prowadzenia pojazdu. W ocenie Sądu fakt zasłania się przez świadka oraz powódkę niepamięcią miał na celu uniknięcie odpowiedzialności za zaistniałe przyczynienie się do powstania szkody.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie bezsporna była sama zasada odpowiedzialności pozwanego, jako ubezpieczyciela sprawcy szkody powstałej w dniu 19 sierpnia 2011 roku. Nie budził także wątpliwości rozmiar powstałych w wyniku wypadku szkód na osobie powódki B. R..

Z poczynionych ustaleń wynika, że przed wypadkiem powódka przebywając na wakacjach u rodziny swojego chłopaka, z niewiadomych przyczyn wsiadła do samochodu kierowanego przez R. B., który prowadził samochód w stanie nietrzeźwości 2,58‰, a dodatkowo wyrokiem sądowym miał orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki oraz świadka G. R. w zakresie zasłaniania się niepamięcią co do okoliczności wypadku oraz okoliczności bezpośrednio poprzedzających wypadek, a związanych ze sposobem prowadzenia pojazdu przez R. B., a także braku zauważenia jakichkolwiek niepokojących zachowań kierującego świadczących o stanie nietrzeźwości. Powódka wsiadła do samochodu kierowanego przez pijanego kierowcę, którego wcześniej nie знаła, a dodatkowo nie wzbudziło jej obaw zachowanie kierującego, który prowadził samochód w sposób brawurowy. Świadczą o tym zeznania świadka D. J., złożone w toku śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Ś., który będąc pracownikiem stacji paliw w D. zaobserwował nagły wjazd pojazdu na teren stacji, kręcenie „bączków” i „ósemek”. Taki sposób prowadzenia samochodu, który można określić brawurowym, niewątpliwie stanowił podstawy do powzięcia wątpliwości odnośnie osoby kierującego, a w pasażerach wzbudzić podejrzenie co do możliwości odbycia bezpiecznej podróży. Dodatkowo w ocenie Sądu Okręgowego znaczny stopień nietrzeźwości kierowcy (2,58‰) musiał

być zauważalny dla osób znajdujących się w samochodzie, w tym również dla powódki. Z pewnością za brakiem przyczynienia się powódki do powstania szkody nie przemawia fakt, że sama była trzeźwa i nie spożywała alkoholu wraz z kierowcą. Powódka świadomie stworzyła realne zagrożenie dla swojego życia i zdrowia, decydując się na jazdę z nieznanym kierowcą, będącym w stanie nietrzeźwości, nie upewniając się w jakikolwiek sposób, czy osoba ta posiada uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi. W ocenie Sądu pierwszej instancji, takie zachowanie powódki miało wpływ na powstanie po jej stronie szkody, a stopień jej przyczynienia Sąd ocenił na 20%.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia. Sąd uznał, iż należne powódce zadośćuczynienie winno wynosić 150.000,00zł, jest to bowiem kwota odpowiednia do zaistniałych skutków wypadku. Tak ustalona kwota podlegała zmniejszeniu o 20% wobec przyjętego przyczynienia się powódki do powstania szkody, co daje kwotę 120.000,00zł. Od tak ustalonej kwoty odjęto wypłaconą już powódce kwotę 20.000,00zł, i dlatego zasądzono na jej rzecz kwotę 100.000,00zł.

Na mocy art. 444 § 2 k.c. zasądzono także na rzecz powódki rentę z tytułu zwiększonych wydatków, w tym na opiekę osoby trzeciej oraz z tytułu zmniejszenia się widoków na przyszłość, uwzględniając powództwo w tym zakresie częściowo i oddalając je w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego za dalsze mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku z dnia 18 sierpnia 2011r. uznając, iż nie zachodzą przesłanki do takiego ustalenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 3 k.p.c., stosując zasadę wzajemnego zniesienia kosztów procesu. Powódka korzystała ze zwolnienia od kosztów sądowych. Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 100 k.p.c., mając na względzie, iż powódka wygrała proces w 36%, nieuiszczonymi kosztami sądowymi w wysokości 17.712,13zł (15.372,00zł opłata od pozwu, 2.340,13zł koszty opinii biegłych) Sąd obciążył stosownie do wyniku postępowania powódkę w 64% i pozwanego w 36%. W punkcie 5 wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 6.376,37zł, a na podstawie art. 113 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od powódki z zasądzzonego na jej rzecz roszczenia kwotę 11.335,76zł.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku, w części zasądzającej na rzecz powódki kwotę 48 411,56zł. wraz z odsetkami tj. ponad kwotę:

- 55 000zł. (punkt 1 wyroku),
- 1 553,12zł (punkt 2 wyroku),
- 1 312,50zł. (punkt 3 wyroku)
- 2 381,82zł. (punkt 4 wyroku)

wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania (punkty: 6,7 wyroku).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

- art. 362 kodeksu cywilnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,

a także

- art. 98 kodeksu postępowania cywilnego poprzez jego pominięcie;
- art. 100 kodeksu postępowania cywilnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie;

Mając powyższe na uwadze wnosił o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa również w części objętej zaskarżeniem,
- zmianę rozstrzygnięcia w części obejmującej rozstrzygnięcie o kosztach postępowania poprzez zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu za postępowanie przed sądem I instancji wg norm prawem przepisanych oraz zmianę sposobu stosunkowego rozdziału kosztów sądowych,
- zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu wg. norm prawem przepisanych za postępowanie przed sądem II instancji.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja była częściowo zasadna.

Sąd Okręgowy poczynił w niniejszej sprawie dokładne, staranne ustalenia faktyczne, które nie były kwestionowane przez apelującego. Sąd Apelacyjny przyjął je za własne i uczynił podstawą swych rozważań.

Zarzut skarżącego odnosił się do jednej tylko kwestii: przyjętego przez Sąd pierwszej instancji stopnia przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody, a w konsekwencji – zakresu, w jakim pomniejszone zostały z tytułu tegoż przyczynienia się, na zasadzie art.362 kc, świadczenia odszkodowawcze zasądzone na rzecz powódki zaskarżonym wyrokiem.

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem, jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Dłużnik nie powinien bowiem ponosić ciężaru kompensowania szkody w zakresie, w jakim spowodowanie uszczerbku przypisać można wierzycielowi. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 11 września 2014 r., III CSK 248/13, LEX nr 1541200, przyczynieniem się jest każde zachowanie się poszkodowanego pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkodą, za którą ponosi odpowiedzialność inna osoba. Przyczynienie się do szkody występuje wtedy, gdy na podstawie stanu faktycznego sprawy uzasadniony jest wniosek, że bez udziału poszkodowanego szkoda by nie powstała lub nie przybrałaby ustalonych rozmiarów. Uznanie przyczynienia się za kategorię obiektywną oznacza, że nie należą do jej treści elementy podmiotowe, takie jak wina lub jej brak. Mają one natomiast znaczenie dla stopnia zmniejszenia odszkodowania, co w praktyce zwykle nazywa się "stopniem przyczynienia się poszkodowanego". Ocena zachowania poszkodowanego pod kątem tak rozumianego przyczynienia jest obowiązkiem sądów rozpoznających sprawę w toku instancji, jest to bowiem ocena prawna podejmowana na podstawie ustaleń, w konkretnych okolicznościach danej sprawy.

W niniejszym przypadku Sąd pierwszej instancji uznał, że powódka przyczyniła się do powstania szkody przez to, że wsiadła do samochodu kierowanego przez pijanego kierowcę, osobę jej nieznaną, nie upewniając się, czy ma osoba ta posiada uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi. W judykaturze przyjmuje się zgodnie, że osoba, która decyduje się na jazdę samochodem z kierowcą będącym w stanie po spożyciu alkoholu, przyczynia się do odniesionej szkody powstałej w wyniku wypadku komunikacyjnego, gdy stan nietrzeźwości kierowcy pozostaje w związku z tym wypadkiem (vide - wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 1985 r. IV CR 398/85, LEX nr 8740, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt I ACa 983/11, LEX nr 1220476, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 lutego 2014 r., I ACa 1076/13, LEX nr 1439191).

Sąd Apelacyjny podziela ocenę Sądu Okręgowego, że niewiarygodne były zeznania powódki i świadka G. R. o tym, jakoby zupełnie nie pamiętali okoliczności poprzedzających wypadek. Ustalenia Sądu pierwszej instancji dotyczące sposobu kierowania pojazdem przez R. B., stopnia jego nietrzeźwości i przebiegu samego wypadku poczynione zostały w oparciu o niekwestionowany materiał dowodowy i prawomocny wynik postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Ś. w sprawie Ds.1847/11. Sąd Okręgowy przekonująco, logicznie i zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego uzasadnił fakt przyczynienia się powódki do zaistnienia szkody wskazując na poszczególne

elementy jej działania wymienione wyżej, potwierdzające w sposób nie budzący wątpliwości adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem poszkodowanej a doznaniem przez nią przedmiotowej krzywdy, świadczące także o jej zawinieniu. Rozumowanie to i argumentację Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje, co czyni zbędnym jej powielanie.

Natomiast w przedmiocie oceny, na ile określić należy stopień przyczynienia się powódki do powstania szkody, Sąd Apelacyjny uznał częściowo zasadność apelacji pozwanego.

Wskazać należy, iż z orzeczeń sądowych powołanych wyżej wynika, iż w sytuacji, gdy poszkodowany miał świadomość, że wsiada do samochodu z nietrzeźwym kierowcą, który następnie spowodował zdarzenie skutkujące szkodą po stronie pasażera, wówczas uznając, że stopień przyczynienia się poszkodowanego do szkody był znaczny sądy oceniały go na od 25% do 30% w zależności od okoliczności konkretnej sprawy.

Postulowane przez skarżącego zmniejszenie zasądzonych zaskarżonym wyrokiem świadczeń o dalsze 30%, a więc przyjęcie stopnia przyczynienia w wysokości 50% było zdecydowanie bezzasadne. Prowadziłoby to bowiem do zrównania winy sprawcy zdarzenia, czyli kierowcy samochodu, z winą poszkodowanej pasażerki pojazdu, co byłoby nie do zaakceptowania. Przyjęte przez Sąd pierwszej instancji 20% przyczynienia się powódki jawi się jednak jako nieznacznie zaniżone w kontekście jej zachowania i konkretnych okoliczności zdarzenia. Stopień zawinienia pozwanej był bowiem znaczny i winno to znaleźć odzwierciedlenie w procentowym określeniu przedmiotowej przesłanki z art. 362 kc. O ile bowiem nie można wykluczyć tego, że w chwili wsiadania do przedmiotowego samochodu powódka nie miała pełnej świadomości, że kierowca jest nietrzeźwy, o tyle nie sposób uznać, iż podróżując tym samochodem nie zorientowała się w stanie upojenia alkoholowego R. B. i w tym, jak ogromnie niebezpieczne jest przebywanie w prowadzonym przez niego pojeździe. Wymieniony miał we krwi aż 2,58‰ alkoholu. Niezależnie od tego, jak zachowywał się wobec pasażerów, choć i w tym zakresie trudno przyjąć za wiarygodne zeznania powódki i jej męża, jakoby nic w tym zakresie nie świadczyło o nietrzeźwości kierowcy, to sposób prowadzenia przez niego pojazdu opisany przez postronnych świadków w sposób jaskrawy świadczący o tym, że R. B. działał nieracjonalnie, nieodpowiedzialnie, że jaskrawo lekceważył zasady bezpiecznej jazdy, stanowiły aż nadto wyraźny przejaw tego, że jest on pod wpływem niedozwolonych środków. Skoro kierowca samochodu, w którym jechała powódka jeździł po terenie stacji benzynowej kręcąc „bączki” i „ósemki”, a wcześniej wjechał tam z takim impetem, aż zwróciło to uwagę obsługi stacji, to nie ulega wątpliwości, że powódka - która sama była trzeźwa, zachowała zatem jasną ocenę sytuacji - winna była zdać sobie sprawę, że nie może jechać dalej samochodem prowadzonym przez tego kierowcę. Powódka powinna była wysiąść najpóźniej gdy pojazd znalazł się na stacji benzynowej, tym bardziej, że było to dogodne miejsce i moment. Słusznie ocenił Sąd Okręgowy, że kontynuując jazdę powódka własnym postępowaniem stworzyła zagrożenie dla swego zdrowia i życia, ignorując w sposób jaskrawy zasady rozsądnego działania i należytej staranności.

Tak więc, wobec przyjęcia, że - nie kwestionowane w apelacji co do wysokości - świadczenia należne powódce podlegały zmniejszeniu nie o 20% lecz o 30%, zaskarżony wyrok należało zmienić w punktach 1., 2., 3. i 4. przez obniżenie zasądzonych tam kwot o 10%, tak, by odpowiadały one sumom tychże świadczeń pomniejszonym o 30% przyczynienia się powódki do powstania szkody. Zadośćuczynienie w wysokości 150.000 zł minus 30% to 105.000 zł, minus 20.000 zł już wypłacone przez pozwanego, daje kwotę 85.000 zł. Skapitalizowana renta zasądzona w punkcie 2. zaskarżonego wyroku w wysokości 4.306,25 zł. pomniejszona o 30% wyniosła 3.014,37 zł, minus 600 zł już wypłacone przez pozwanego daje 2.414,37 zł., renta bieżąca z punktu 3. - 131,25 zł (187,50 zł minus 30%), zaś renta z punktu 4. - 258,97 zł (369,97 zł minus 30%). W związku z taką zmianą zaskarżonego orzeczenia, korekcie podlegało także zawarte w jego punkcie 7. rozstrzygnięcie o kosztach sądowych. Ponieważ powódka wygrała ostatecznie w 30,5 %, winna ponieść 69,5% nieuiszczonych kosztów sądowych wynoszących 17.712,13 zł, zaś na pozwanego przypadło 30,5% tej kwoty.

Wbrew zarzutom apelującego, rozstrzygnięcie o wzajemnym zniesieniu kosztów procesu pomiędzy stronami, zawarte w punkcie 6. przedmiotowego wyroku zasługiwało na aprobatę, gdyż zachodził przypadek częściowego tylko uwzględnienia roszczeń przewidziany w art. 100 kpc.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w punkcie I. sentencji, na mocy art. 386 § 1 kpc, zaś w punkcie II, na mocy art. 385 kpc. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego zawarte w punkcie III. miało za podstawę art. 100 kpc.